

ÖZGÜR BİR GELECEK İÇİN

LİSELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Özel Sayı 2 * Yaz sayısı 2020

GELECEK ELLERİMİZDE,

ÖZGÜRLÜK SOSYALİZMDE!

İçindekiler

Liselilerin Sesi'nden

3

**Gelecek ellerimizde,
özgürlük sosyalizmde!**

5

Sandıklardan güçlüyüz!

7

**Lütuf dediğiniz
bizden çaldığınız**

9

**Ezberi bozalım,
sosyalizmi kuralım!**

11

**Salgın sürerken, okulların
açılmasındaki ısrar neden?**

12

**Sosyalizm deneyimi olarak
SSCB**

16

**ABD'de ve dünyada
ırkçılık**

18

**Meslek liseleri eğitime paydos,
üretime devam dedi**

20

Film tanıtımı: Parazit

21

5G nedir ve bazı düşünceler

Merhaba,

Koronavirüs salgınından kaynaklı dijital olarak yayınladığımız Liselilerin Sesi'nin 2. sayısı ile karşınızdayız. Salgın tehlikesinin devam ettiği, hatta vaka sayılarının dünya genelinde arttığı bir dönemdeyiz. "Normalleşme" adı altında devletlerin, üretimi son gaz devam ettirdiği, toplumun genelinde salgına karşı yeteri kadar önlem almadığı koşullarda tablonun daha da vahim bir hal alacağı aşikardır.

Yeni eğitim öğretim yılına girerken, okulların açılıp açılmamasına dair bizlere sormadan hareket eden MEB, bir çok senaryo açıkladı. Hasta sayısında yaşanan artış ortadayken, göstermelik olarak önlemler alınacağı söylene de, bugüne kadar gerçekleştir(me)dikleri icraatlar, sözlerinin sahteliğini gözler önüne seriyor.

Filiyatta uygulamadıkları "İstanbul Sözleşmesi"nden çıkmanın fırsatını kollayan AKP iktidarı, kadınların tepkileri ve eylemleri ile karşılaştı. Son dönemde artan kadın cinayetlerine karşı dünya genelinde sokaklarda eylemler büyürken, Türkiye'de de kadınlar yaşamları ve hakları için sokaklara çıktı.

ABD başta olmak üzere dünya genelinde ırkçılığa ve polis şiddetine karşı protestolar yagınlaştı.

Bizler de tüm liseli arkadaşlarımızı geleceğine sahip çıkmaya, Liselilerin Sesi'ni yükseltmeye, sahiplenmeye, birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz!

Gelecek ellerimizdedir! Salgının felaketlere yol açmadığı, geleceğimize dair söz söyleyebildiğimiz bir dünya, sosyalizmle mümkündür.

Liselilerin Sesi'ne sende yazı yaz, sesimiz çoğalsın!

liselilerinsesi@yandex.com

Gelecek ellerimizde, özgürlük sosyalizmde!

Salgın süreci boyunca mevcut toplumsal düzende çok yönlü krizler yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Kapitalizmin toplumsal, siyasal ve ekonomik olarak çöküş yaşadığı gerçeği orta yerde durmaktadır. Emperyalist metropollerde, dünyanın en zengin ülkelerinde sağlık sistemlerinin nasıl iflas ettiğini izledik haber kanallarından. Salgına yakalananlar sokak ortasında boğularak yaşamlarını yitirdi, yaşlı bakım evlerinde binlerce yaşlı ölüme terk edildi. ABD Fransa'nın, Fransa ve Almanya İtalya'nın maskelerine el koydu. Hastanelerde yeterli miktarda tıbbi bakım araçlarının olmaması nedeniyle sağlık çalışanlarının da hayatlarını kaybettikleri bir dönemi yaşadık. 21. yy'de teknolojinin gelişmişlik düzeyi ya da tek tek ülkelerin zenginlikleri bu tür insani krizleri önleyemedi. Bunun temel sebebi de kapitalizmin işleyiş mantığıdır. Zaten salgın hastalıklarının ortaya çıkıp bu boyutlarda yaygınlaşmasının ve sonuçlarının ağır olmasının da nedeni kapitalizmdir. Zira, salgının yayılmasına doğada yaratılan tahribat, dayatılan kötü yaşam koşulları ve beslenme alışkanlıkları, sağlık gibi temel ihtiyaçların özelleştirilmesi, salgına rağmen 'kâr' önceliği güdülerek işçi ve emekçilerin zorla çalıştırılmaları vb. bir dizi neden dizilebilir. Aynı düzen devam ettiği sürece de böylesi salgın hastalıklar da bitmeyecektir.

Kapitalist devletler pandemi yönetiminde sadece sermayedarları kurtardılar. Kriz dönemlerinin fırsata

çevrildiği bilinir. Pandemi sürecinde de sadece Türkiye'de son bir yılda milyoner sayısı yüzde 33 artış yaşadı. Bu tablonun gerisinde de krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesi gerçeği var. Göstermelik olarak birkaç fabrikada üretim durmuş olsa da ülke genelinde üretim hız kesmeden devam etti. Binlerce işçi işten atıldı ya da ücretsiz izinlere çıkarıldı. AKP iktidarı ücretsiz izne çıkarılma süresini uzattı, esnek ve kural dışı çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdı. Kısa çalışma ödenekleri ile sermayedarları rahatlatmış, zaten pandemi sürecinin ilk başladığı aydan itibaren açıklanan paketler ile sermaye sınıfına çokça yardımda bulunuldu. İşsizlik fonu yağmalanmaya devam edildi, şimdi kıdem tazminatının gaspını gündeme almış bulunuyorlar. Günümüzün ağır çalışma koşulları, eğer ki mücadele edip değiştirmesek kapitalizmin bize vaat ettiği gelecek oluyor. Yaşanan her hak gaspına bu gözle bakmakta yarar var.

Tüm bunların yanında bir de eğitim boyutu var vurgulanması gereken. Okulların tatil edilmesiyle birlikte uzaktan eğitim verildi. EBA TV'nin niteliksiz, yetersiz ve fırsat eşitsizliği de barındıran eğitim dönemi geride kaldı. Liseye ve üniversiteye giriş sınavları salgına rağmen yapıldı. YKS'ye girecek milyonlarca genç turizm sektöründen daha değersiz görüldü. Sınav sonuçları da zaten baraj altında kalan eğitim sisteminin, pandemi süreci ile birlikte yapısal sorunlarının daha da

derinleştğini göstermiş oldu.

Peki, onca yaşanan ağır sorunlara karşın tepki oluşmadı mı? Elbette bir çok ülkede artan işsizlik, yoksulluk ve iflas eden sağlık sistemlerine karşı eylemleri yapıldı. Yer yer işçilerin grevleri, sağlık çalışanlarının taleplerini dile getirdikleri eylemler de yaşandı. Kapitalist devletler, sorunun bir sistem sorunu olduğunu daha yüksek sesle dile getiren kitlelere karşı azgınca saldırdı. Türkiye’de de kadın cinayetleri üzerine geliştirilen tepkiler aynı devlet teröründen nasibini aldı. Yapılan onca eylem kendi içinde anlam taşısaya da etkili bir örgütlülük sağlanıp, kapitalizm hedef tahtasına oturtulmadığı müddetçe öfke patlamaları bir şekilde sönmüyor. Tarih hep bunu gösterdi. Bilinçlilik ve örgütlülük olmazsa toplumsal muhalefet ezilebiliyor ya da sandıklara sıkıştırılıyor.

Kendi geleceğimizi ancak biz kurabiliriz. Kapitalizmden beklenti içinde olmak hayal kırıklığı yaratacaktır. Bu düzende zenginliğin temel kaynağı sömürüdür. Ki tekellerin bulunduğu bir dünyada emekçilere bu zenginliğin ancak küçük bir miktar verilir. Tüm bu akıldışı üretim mantığı devam ettikçe kapitalizmin insanlığa verebileceği şey; salgın hastalıklar, savaşlar, açlık, yoksulluk, işsizlik ve aynı zamanda iklim krizi, mülteci sorunları gibi ağır sorunlar olacaktır.

Öte yandan gösteri yapma, tepki oluşturma hakkı ve örgütlenmeye karşı zaten bir baskı vardı. Şimdi de sosyal medyaya dönük müdahaleler yasalastı. Artık

en ufak bir ses dahi bastırılacak. İnsanların fikirlerini özgürce dile getirdikleri koşullar kapitalist sistemde oluşmaz. Kapitalizmde özgürlük, yalnızca tekelleşmiş sermayedarlar için vardır.

Kendi geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmanın tek yolu sosyalist bir dünyayı kurmaktır. Sosyalizmin en temel özelliği sömürücü bir sınıfın iktidarda olmamasıdır. Bu yüzden eğitim, sağlık gibi hizmetler kamusal, ulaşılabilir, nitelikli ve ücretsizdir. Bunu geçen yüzyılda Sovyetler toplumunda gözlemledik. Sovyetlerde sağlık hakkı, eğitim hakkı güvenceye alınmıştı. Koruyucu hekimlik söz konusuydu. Yani sadece hastalıklar tedavi edilmiyordu, daha da önemlisi hastalıkların oluşma koşulları engelleniyordu. Bunun için çevre düzenlemeleri, sağlıklı barınma ve çalışma koşulları gözetiliyordu. Gerekli eğitimler verilerek bilinçlenme düzeyi yükseltiliyordu. Sovyetler Birliği sosyalizmi inşa etme konusunda başarısız olmuş olabilirler ancak insanlık tarihinde edindikleri yer büyük bir önem arz etmektedir. Bu deneyimden öğrenilecek çok şey vardır.

Başka bir dünya mümkün iken halen kapitalizm sınırları içinde yaşamayı kabullenmek çürümeyi ve yozlaşmayı daha da derinleştirecektir. Bunun önüne geçmenin ilk yolu da örgütlenmektir. Bilinç düzeyini yükseltmektir. Devrimci Liseliler Birliği saflarında yer alıp mücadeleyi yükseltmektir. Çünkü; Gelecek ellerimizde, özgürlük sosyalizmde!

Sandıklardan güçlüyüz!

Üniversite sınavlarının önce ertelenmesi sonra tekrar öne alınması, milyonlarca gencin tepkisine yol açtı. Erdoğan'ın göz boyamak için gençlerle yaptığı video konferansta da tepkilerimizi direk ona iletmış olduk. #oymoyyok , #sandıktagörüşürüz hastagları ile tepkimizi ortaya koyduk. Ancak sanal ortamda yaptığımız bu eylemler geleceğimizi kazanmak için yeterli olacak mı?

Pandemide günlerce evde hapis hayatı yaşamamız ve okulların ansızın tatil olması bütün dengelerimizi değiştirmişken sınav tarihlerinde yapılan değişiklikler bizleri daha da bunalıma itti. Bu dönemde sosyal medyada yaptığımız tüm eylemler büyük önem taşıyor. Zira, gençlik belki okullarında, sınıflarında ve diğer yaşam alanlarında veremediği tepkiyi böylelikle göstermiş oldu. Hatta yaptığımız eylemler daha sonra sosyal medyanın kapatılması tartışmalarını da etkiledi.

Bizler hem onların kuracakları sandıklardan güçlüyüz hem de ekran arkalarına sığmayacak kadar kalabalığız. Biz gençleri, her dönem hangi parti olursa olsun seçim malzemesi yaptı. "Burs vereceğiz", "şu kadar yurt yapacağız", "yemek vereceğiz" vb. gibi

vaatlerde bulundular. Yeterli oldu mu? Bu vaatler üçümüzü beşimizi rahatlatır, o da anlık ve gerçekten yaparlarsa. Bununla da yetinmeyip, bizlerin tepkilerini oturduğumuz yerden sandıklara sıkıştırmaya çalışıyorlar. Sandıklardan da ne çıktığını biliyoruz.

Hayat uzun, bizi bekleyen koskoca bir yaşam var. Biz anlık ya da günü kurtaran tepkilerle bu hayata şekil veremeyiz. Bugün sınav üzerinden yaşadığımız sorunu yarın üniversiteye başladığımızda da yaşayacağız. Daha sonra iş bulmak için uğraşacak, iş bulduğumuzda ise alıştığımız yerlerde başka sorunlarla boğuşacağız. Bu nedenle anlık tepkiler yerine daha güçlüsünü örgütlemek ve hayata geçirmek zorundayız.

Bizleri sürekli oy deposu olarak görenlere, hayatlarımızı hiçe sayanlara, bizlerin yaşamını optik okuyuculara sıkıştıranlara, bizleri işsizliğe, geleceksizliğe, umutsuzluğa mahkûm edenlere vermemiz gereken yanıt, birlik olmak ve örgütlenmektir. Birlikteliğimizi, mücadelemizi de sanal ekranlardan sokaklara taşırmalı, geleceği kucaklamalıyız.

Ümraniye'den bir Liselilerin Sesi okuru

Kadın cinayetleri politiktir!

Her gün yeni bir cinayet, istismar olayıyla sarsılıyor. İktidar ise cinayetleri önlemek ya da katilleri cezalandırmak yerine katliamları bir parça da olsa önleyebilecek olan İstanbul Sözleşmesi'nin iptali için uğraşiyor. Ama kadınlar sokakta direniyor, İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması için eylemler gerçekleştiriyor.

11 Mayıs 2011 tarihinde İstanbul'da imzaya açılan İstanbul Sözleşmesi; kadına yönelik şiddetin önlenmesi, cinsel eğilim ve kimlikler üzerinden yapılan ayrımcılığı ortadan kaldırarak suçun önlenmesini içeriyor. Şiddet ve ayrımcılıkla mücadeleyi kapsayan Avrupa Konseyi sözleşmesi 1 Ağustos 2014 tarihinde yürürlüğe girdi. Türkiye sözleşmeyi, imzaya açıldığı 11 Mayıs 2011 tarihinde imzalamış, 14 Mart 2012 tarihinde ise onaylamıştır. Ama onaylandığı hâlde İstanbul Sözleşmesi uygulanmıyor, bir de sözleşmeyi kaldırma çalışıyorlar.

Kadını ve bireyi korumayı öngören sözleşme bile gerici-dinci AKP'yi rahatsız etti. Kadını köle gibi gören

bu sistemde her gün kadınlar katlediliyor. Katliamlar şüpheli ölüm gibi gösteriliyor.

2020 Ocak-Temmuz ayları içerisinde öldürülen kadın cinayetleri verileri şöyle:

Ocak: 27 kadın cinayeti/ 7 şüpheli ölüm

Şubat: 22 kadın cinayeti/ 12 şüpheli ölüm

Mart: 29 kadın cinayeti / 9 şüpheli ölüm

Nisan: 20 kadın cinayeti/ 20 şüpheli ölüm

Mayıs: 21 kadın cinayeti/ 18 şüpheli ölüm

Haziran: 27 kadın cinayeti/ 23 şüpheli ölüm

Temmuz: 36 kadın cinayeti / 11 şüpheli ölüm

Yukarıdaki tablo durumun ne kadar kötü olduğunu göstermeye yeter. Kadınların yaşam haklarının gasp edilmesine, şiddetin meşrulaştırılmasına, İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesine izin vermeyelim. Katiller korunurken, aklanırken, gericiler tarafından sahiplenilirken biz de geleceğimize sahip çıkalım. Unutmayalım kadın cinayetleri politiktir!

75. Yıl DMO MTAL'dan bir DLB'li

Biz susarsak daha çok ölüme şahit oluruz!

Ülkemizde çoğalan kadın cinayetleri için herkesin yüreği buruktur sanırım. Türkiye'de kadın ve çocuk olmak çok zor. Her gün birçok kadın tecavüze, tacize uğruyor, erkek arkadaşları tarafından vuruluyor veya eşleri tarafından dövülüyor.

Genç kadınlar mahallelerinde "sapık" olabileceği için rahat dolaşamıyor. Bu durum benim için de geçerli. Gündemimizde kadın cinayetleri, çocuk tacizi, hayvan katliamı, ekonomi, işsizlik var. Ve bu gündemler

her gün karşımıza çıkıyor. Kadınların, çocukların, işçilerin can güvenliği asla yok. İstanbul Sözleşmesi'nden bahsediyoruz uzun süredir. Ama iktidar bu sözleşmeyi uygulamamakta ve hatta kaldırmakta ısrarcı.

Eğer biz susarsak ve boyun eğsek bu ülke daha çok kadın, çocuk, işçi ölümüne şahit olacak. Yaşamak için, yaşatmak için herkesi DLB'li olmaya çağırıyorum.

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Sarıgazi'den bir DLB'li

Lütuf dediğiniz bizden çaldıklarınız

**“...Zehirli kör yılanları
Ve sıtmasıyla
Gün yirmi dört saat insan avında
Karacadağ’da çeltikler.
Bir kız çocuğunun gözyaşı gibi
Ayak bileklerinde bir dizi boncuk,
Sol omzunda nazarlık,
Dağ başında unutulmuş üşümüş,
Minicik bir aşiret kızının
Damla damla, berrak olur pirinci.
Kamyonlarla, katır kervanlarıyla
Beyler sofrasına gider...”
Ahmet Arif**

Kendinden önceki devletlilerin bıraktığı yerden yoluna devam eden AKP, diğer alanlarda olduğu gibi eğitim alanının özelleştirilmesinde de bir hayli mesafe kat etmiş bulunuyor.

İşçi, emekçi ailelerimizden sağlanan ülke bütçesinden, devlet okullarına kırıntılar, özel okullara ise aslan payları ayrılıyor. Bin bir çeşit teşvikle özel okullar destekleniyor. Açıklanan verilere göre AKP döneminde anaokulundan liseye kadar özel okul sayısı 7,5 kat arttı. Eğitimin kamusal bir hak olmaktan çıkarılıp kar sağlanan bir sektöre dönüştürüldüğü bu tablo, Eğitim Bakanlığı koltuğuna özel okul kurucusu olan bir zat, Ziya Selçuk’un yerleştirilmesiyle de pekiştirildi.

Ziya Selçuk ve üyesi olduğu AKP, kamusal alanları özelleştiren, işçi emekçi ailelerimizden sağlanan zenginlikleri eğitim alanında özel okul sahibi sermayedarların kasalarına aktaran çarkı işletmekle meşgul. Bu sömürü çarkı ki her dönüşünde ailelerimiz daha çok yoksullaşiyor. Her seferinde daha çok arkadaşımız, okul yollarından fabrikalara, tarlalara, sokaklara sürülüyor. İliklerine dek sömürülen ailelerimizin yerleri, yeni güçler olarak bizlerle dolduruluyor.

Geçtiğimiz haftalarda Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, işte bu sömürü çarkının sonucunda tarlada işçi olmak zorunda kalan bir arkadaşımızla çekilmiş bir resmini

paylaştı. Tarlada çalışıp domates toplayan arkadaşımızdan bir salkım domates alıp kitap verdiğini, öğretmenlerin yollarını da tarlalara çevirip kendisi gibi bu “örnek davranışı” sergilemesini rica etti.

Evet, görülüyor ki onca arkadaşımızın tarlada çalışmak zorunda olması, Eğitim Bakanını ilgilendirmiyor. Ailelerin elektrik, su, başlarını sokacak bir dam bile olmadan insanlık dışı koşullarda tarlada çalıştırılması Eğitim bakanını ve parçası olduğu AKP iktidarını hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

Resmi kayıtlara göre, sadece 2019 yılında 67 çocuk işçi, çalışırken yaşamını yitirdi. Bu yılın haziran ayında 8 arkadaşımız daha bu oranlara eklendi. Bakanın bu paylaşımı yaptığı tarihte, Gaziantep Başpınar 5. Organize Sanayi Bölgesi’nde, bir tekstil fabrikasının çatısındaki havalandırmayı tamir eden 17 yaşındaki Kemal Budak arkadaşımız, çatıdan düşerek yaşamını yitirdi. Urfa’da yoksul bir ailenin çocuğu olan 10 yaşındaki Hüseyin Alpak, kendisine bisiklet, eve televizyon ve yiyecek alabilmek için çalışmak gerektiğini düşünüp bu nedenle evden kaçtı. Tarım işçileriyle yapılan bir röportajda çocuklar tarlada çalışmak değil okumak istediklerini ifade etti. Aileleri ise kendilerinin dünün çocuk işçileri olduklarını söylüyor. Evet, bu gerçeklerin hiçbiri Eğitim Bakanını ve devleti ilgilendirmiyor. Bakanın bu resimden çıkardığı yoksulluk ise, çocuk işçilik gerçeği değil, o “geniş” gönlünden yaptığı büyük “lütuf”.

Eğitim Bakanı’na sesleniyoruz: sizin lütuf gibi dediğiniz o kitabı bile üreten, işçi-emekçi ailelerimiz ve ucuz emek piyasasına sürdüğünüz bizlerin çocuk yaştaki emeğidir. Bize ait olanları çalıp bize lütuf gibi sunamazsınız! Tarlalarda, madenlerde, fabrikalarda hiç pahasına zengin sofralarına akıtılan bizlerin ve ailelerimizin alınterinin, emeğinin, dökülen kanının, çürüyen etinin hesabını er ya da geç sizlerden soracağız. Bizleri, yarının bile değil bugünün işçileri haline getiren, eğitimden alıkoyan sömürü sisteminizin bize bahsettiği tek lütuf, sınıf kavgasında yerimizi alabilmektir.

Yükselen, meslek liselerinin yıldızı değil sermayenin iştahı!

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), LGS yerleştirme sonuçlarının açıklanmasının ardından meslek liselerine tercihin geçtiğimiz senelere oranla yükseldiğini açıkladı. Bakan yardımcısı Mehmet Özer bir gazeteye verdiği röportajda *“Sınavlı okulların tamamı doldu, meslek liseleri yükselen yıldız oldu!”* açıklaması yaptı.

2019’da sınavlı ve sınavsız öğrenci alan okullara toplam 298 bin 153 öğrenci yerleşmişken, 2020’de bu sayı 417 bin 233’e yükseldi. Mesleki eğitime yerleşen öğrenci sayısında 2019’a göre artışın %40 olduğu belirtiliyor. Meslek liselerinde öğrencilerin iş garantisi olduğu izlenimi yaratılıyor ve pandemi sürecinde dezenfektan, maske, önlük, siperlik gibi malzemelerin üretiminin devam etmesinin meslek liselerin prestijini arttırdığı iddia ediliyor.

Sınavda yüksek başarı gösteren öğrencilerin tercihlerinin de meslek liseleri olduğunun ifade edildiği röportajda, ticaret ve sanayi odaları ile anlaşmalı okulların ilk sıralarda yer aldığı bildiriliyor.

LGS’ye giren öğrencilerin sayısı geçen yıla oranla yarım milyonun üzerinde arttı. Adrese dayalı sistemle istedikleri okullara gidemeyen öğrenciler meslek liselerine yöneldi. Üstelik gerçek işsizlik oranının yüzde 30’ları aştığı, TÜİK’in rakamlarına göre bile genç işsizlik oranının %27’yi geçtiği bir dönemde, gençler hayallerinden ve isteklerinden vazgeçerek meslek liselerine yöneliyor, yönlendiriliyorlar. Ya da okul kontenjan sorununu yüzünden en yakın okulları tercih etmek zorunda kalıyorlar. Meslek liselerine yönelim gerçekte hiç de MEB’in gururla ifade ettiği gibi istekle değil, zorunlulukla oluyor.

Sanayiye ucuz ve nitelikli ara eleman yetiştiren meslek liseleri şimdiden yüksek verimle üretimin bir

parçası haline geldi. Atölyelerde yapılan üretim ve geliştirilen projeler yüksek ihalelerle satışa sunuluyor. Döner sermayeden okul yönetimleri aslan payını alırken öğrencilere ise emekleri karşılığında ne kadar verildiği dahi tartışılmıyor. Bunun en yakın ve açıktan örneği pandemi sürecinde MEB’in çağrısı ile dezenfektan, temizlik ürünleri üreten meslek liselilerin “vardıyalı, tam kapasite” ile çalışmalarını oldu.

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk pandemi öncesi kabine toplantısında şu sözleri sarf etmişti:

“Herkes üniversiteye gitmek zorunda değil. ‘Okumayan çocuğu meslek lisesine göndereyim’ algısını yıkmalıyız. Dönüşümü sektörle birlikte, istihdam ihtiyacına göre gerçekleştireceğiz. Sanayici bizden nitelikli ara iş gücü istiyor. Herkes üniversiteli olmak zorunda değil. ‘Sen ağa ben ağa, bu inekleri kim sağa’ durumu var yani.”

Bu tablo sermayedarların ve onların temsilcisi olan iktidarın da iştahını kabartıyor. Gelişen teknoloji ve üretime kısa sürede uyum sağlayabilecek genç beden ve zihne ihtiyacı olan sermayedarlar için yükselen yıldız, daha ucuza çalışan, daha çok kâr ettiren genç işçiler ordusu oluyor. MEB’in de meslek liselerini her dönem ön plana çıkarmasının, her konuşma ve açıklamada vurgulanmasının nedeni bu.

İster Z kuşağı ister Y, X kuşağı desinler; gençliğe geleceksizlikten başka bir şey vaat etmeyen dayatmacı bu sisteme karşı mücadele etmekten başka bir seçenek yok. Meslek lisesi öğrencilerinin yıkılan hayalleri üzerinden büyüyen sermayeye karşı birlik olmalı, mücadele etmeliyiz.

Meslek Liseliler Birliği

Ezberi bozalım ve sosyalizmi kuralım!

Bugün, kapitalist düzenin bize sunduğu olanaklar sınırında “özgürüz”, o olanaklar sınırında hayaller kurabiliyoruz. Her şeyin kâra endekli ve piyasalaştığı kapitalist düzende, eğitim sistemi de payına düşeni alıyor. Bugün sermayedarlara ait kolejler (buna Eğitim Bakanı da dahil) bir bir artarken, eğitimin niteliği de o oranda piyasalaşiyor. Maddi durumu iyi olanlar iyi eğitim alırken, geri kalanlar, mevcut imkânlarla devam etmek zorunda. Çarpık eğitim sisteminin sonuçlarının bugün göze çarpan yanları, geleceğin bizler için çok iç açıcı olmadığını göstermekte. Piyasalaşan eğitim sistemi ile mağdur edilen milyonlarca emekçi çocuğu, adeta sermayeye ucuz iş gücü olarak yetiştiriliyor. Atanmayanlar, intihara meyil eden genç beyinler, maddi durumundan kaynaklı hayalleri çalınan gençler, virüse rağmen yapılan sınavlar... Bu sistem adeta geleceği, geleceksizlikle örerek önümüze koymakta.

Bu sistem adeta geleceği, geleceksizlikle örerek önümüze koymakta.

Son yaşanan sınav dönemi, aslında sürekli önümüze gelen bir ezberden farksızdı. Önümüzdeki birkaç saatlik sınavın hayatımızı belirlediği baskı ortamında, insan ne hayal kurabiliyor ne de kendine özgü yeteneklerini geliştirebiliyor. Pandemi sürecinin etkisinin büyüdüğü bir dönemde bile, sırf tatil merkezlerinin açılış dönemlerine denk gelmesin diye öne alınan sınavlarla hayatımız yok sayılıyor...

Bu yaşananlar aslında hiçbir konuda seçimlerimizi kendi özgür irademizle yapmadığımızın, yapamadığımızın da kanıtıdır. Sürekli değişen eğitim sistemi, iki seçenek sunuyor bizlere: Ya sorgulamadan, hesap sormadan sermayeye ucuz iş gücü olmak, ya da çaresizlik içinde bunalımlara itilmek.

Bize bir avuç kapitalistin kâr hırsına dayalı seçenekler sunan bu düzeni kabul etmemeliyiz. Parasız

ve nitelikli eğitim hakkımız için mevcut durumu sorgulamalıyız. Bugün ailelerimiz, virüsün hızla yayıldığı fabrikalarda yoksulluk sınırı altında maaşlarla bizleri okutmaya çalışırken, bu kadar yoğun emeğin karşılığında yaşadığımız zor koşulları ve bunun bizlere yansımalarını sorgulamalıyız.

Kapitalizmin bizlerin yaşamlarında yarattığı tahribata karşı alternatif çözümleri üretmeliyiz. Bu yüzden birilerinin kârına evrilen ve yaşamımızı zorlaştıran bu

sisteme karşı, hayatlarımızı hiçe sayan bu sisteme karşı tüm toplumun çıkarlarına hizmet edecek bir sistemi, sosyalizmi yaratma çabası içinde olmalıyız. Bu düzende yaşanan haksızlıklara karşı, sosyalist bir sistemin dayanaklarını oluşturmak için mücadele etmeliyiz.

Eğitim sisteminin bizleri ucuz iş gücü gibi gören ezberini bozalım, sosyalizmi kuralım!

Bu devran deęişmeli!

Bir yanda işsizlik ve kötü bir yaşam, bir yanda pandemi süreci. Evlerinde sağlık çalışanları olanların sanırım durumları biraz daha tehlikeli. Annem bir hastanede çalışıyor. Üstelik astım rahatsızlığı var. Pandemiden kaynaklı özel kıyafet giymesi gerekiyor ama vermiyorlar. Maske vermiyorlar ya da günde 1 tane ile idare etmeleri isteniyor. Her gün Covid-19 hastalarının yataklarını temizliyor. Sözde sağlık kurumlarında çalışanlar bu süreçte baş tacı(!). İki alkıştan öteye bir şey vermediler. Tam tersi hayatlarını hiçe sayarak çalıştırıyorlar. Ailelerinin de hayatını hiçe sayıyorlar.

Ekonomi sürekli büyüyor diyorlar. Annem aylardır doğru dürüst maaş bile almadı. Milyonlarca insan işsizken, her şeye zam gelmişken neyin büyümesinden bahsediyorlar. Onların derdi reklam, rant, talan.

İşçileri, doğayı, kadınları, çocukları ve hayallerimizi katlediyorlar.

Tek istediğimiz insanca bir yaşam, eşitlik içinde bir yaşam. Ama devlet bize bunları çok görüyor. Ne kadar daha böyle zulüm içinde yaşayacağız? Aslında biz milyonlarız. Onlardan daha büyük ve güçlüyüz. Tek sorunumuz hala bir araya gelmemiş olmamız. Hayallerimiz, umutlarımız ve geleceğimiz için bir araya gelelim. Bu devran böyle dönmemelidir.

Ben Devrimci Liseliler Birliği ile tanışmadan önce bir şeylerin değişeceğine inanmıyordum, kendimi yalnız sanıyordum. Şimdi DLB ile tanıştım ve kendimi daha güçlü hissediyorum. Sizleri de DLB'li olmaya ve bu düzeni değiştirmeye çağırıyorum.

Sarıgazi'den DLB'li

Liselerde neden örgütlenmeliyiz?

Merhaba, bu sömürü düzeni öyle bir şey ki bizlerin insan gibi yaşamasını istemiyor. Çocuk oluyorsun istismara uğruyorsun. Genç oluyorsun geleceksiz kalıyorsun. Kadın oluyorsun ya şiddete uğruyorsun ya da öldürülüyorsun. İşçiysen hiç şansın yok. Hep açsın, hep bir şeyleri yetiştirmeye çalışıyorsun. Ya da iş kazalarında ölüyorsun. Bunun için bir araya gelmek zorundayız.

Liseliyiz. Eğitim sistemini ele alalım. Yetersiz eğitim alıyoruz. Bilimsel açıdan verimli bir eğitim sistemi yok. Farklı okullarda okuyoruz. Kimimiz Anadolu, kimimiz meslek, kimimiz özel okula gidiyoruz. Ama hepimiz aynı not sistemine tabi tutuluyoruz, aynı sınavla üniversitelere yerleştiriliyoruz. Ancak aramızda bir eşitlik

yok. Parası olanlar daha iyi eğitim alarak yüksek üniversitelere yerleşecek, özel okullara gidebilecek ancak bizler açıkta kalacağız. Bu adaletsizliğe, eşitsizliğe son vermeliyiz.

Bunun için gerek dışarda gerekse okulda, sınıfta, kantinlerde arkadaşlarımızı bilinçlendirmeliyiz. Devrimci kimliğimizi bütün ortamlarda göstermeliyiz. Böylelikle yanımıza bir kişi daha katabilmek için çaba sarf etmeliyiz. Çünkü mücadele etmediğimiz zaman sömürü düzeni bizi de yok edecek. Nerede olursak olalım içeride, dışarıda, okulda, sokakta bu düzenin kirliliğini ifşa etmeliyiz. Biz yok olmadan bir an önce mücadeleyi büyütmeliyiz.

Ömer Halis Demir AL'den bir DLB'li

Salgın tehlikesi sürerken okulların açılmasındaki ısrar neden?

Salgın tehlikesi devam ederken ve her geçen gün hasta sayısında artış yaşanırken, MEB okulları 31 Ağustos'ta açmayı hedeflediklerini duyurdu. İlk üç hafta telafi derslerinin yapılacağı belirtildi. MEB salgına karşı alınacak önlemlere dair ise göstermelik şeyler söyledi. Açıklanan önlemlere göre, okullarda en az 4 metrekareye bir kişi düşecek şekilde personel ve öğrenci planlaması yapılacak. Hem öğrenciler hem öğretmenler maske kullanacak. El temizliği ve öğrencilerin hangi koşullarda okula gelmemesi gerektiğini açıklayan bilgilendirme afişleri asılacak. Okul binası girişleri ve içerisinde uygun yerlerde el antiseptiği bulundurulacak.

Peki bu alınacak "önlemler" yeterli mi?

AKP iktidarı salgının ülkede görülmeye başladığı günlerde, salgın tehlikesini ciddiye almayarak toplum genelinde gerekli önlemleri almadı. Fabrikalarda üretim devam ederken, insanlara maske, dezenfektan ürünleri ve sağlık çalışanlarının gerekli ihtiyaçları karşılanmayarak, baştan itibaren toplumun sağlığı tehlikeye atıldı. Devamında göstermelik olarak sokağa çıkma yasakları vb. ilan edildi ama üretime ara verilmedi. Sözde "alınan tedbirler" konusunda toplumun gözü boyanmaya çalışıldı. Turizmden elde edilecek karlar da göz önüne alınarak YKS ve LGS sınavları erken tarihe çekildi, böylelikle koronavirüsün yayılması için uygun zemin hazırlandı.

Gelinen yerde ise hasta sayısında ciddi artış yaşanırken, okulların 31 Ağustos tarihinde "alınacak önlemler" eşliğinde açılması planlanıyor. Bugüne kadar ciddi önlemlerin alınmamış olması dahi, okullar açıldığında "alınacak önlemlerin" yetersizliği konusunda bizlere fikir veriyor. Eğitim-Sen, yaptığı bir çok açıklamada MEB'e uyarıda bulunurken, alınması gereken önlemlere dair yaptıkları açıklamalarda şunları ifade etti:

"Normalde 1,5 metre olan sosyal mesafe şartları, okullarda öğrenciler arasında en az 3 metre olmalıdır.

Bu da şu anda mevcut olan derslik sayısının en az iki katı derslik olması gerektiği anlamına geliyor. Alınacağı açıklanan tedbirlerin çoğu imkânsız. Öğrencilerin, öğretmenlerin ve velilerin sağlığını kim koruyacak? Bu konularda yetkili kurumların en ufak bir planı yok. İktidar maalesef eğitimden tasarruf ediyor ve bu kararlar hepimiz için risk barındırıyor."

Eğitim-Sen'in başka bir açıklamasında ise şunlar ifade edildi:

"Açıklanan tedbirlerin uygulanabilirliği konusunda ciddi sorunlar var. Kriterlerin bir kısmı ekonomik, mesela MEB okullara ekstra bütçe gönderecek mi? Onun dışında tedbirler için önceden hazırlık yapılmalı. Mevcut öğrenci sayısı ve sosyal mesafeyle ilgili de sorunlar var. Okullardaki en büyük sınıflar 50 metrekare yani en fazla 12 öğrenci girebilir ama sınıfların çoğu 30 kişilik ve aynı zamanda çoğu okulda öğretmenler odası da çok küçük. Sonuç olarak bu kriterlerin uygulanması neredeyse mümkün değil. MEB şartlar uygun olursa 31 Ağustos'ta eğitim başlayacak dedi ancak bu şartlar nedir?"

AKP iktidarı toplumun sağlığını hiçe sayıyor!

Okullar açılacaksa eğer, her okulda bir sağlık emekçisinin yer alması gerekiyor. MEB'in bir açıklamasında ise çocukların ateşlerinin ölçümünün dahi ebeveynleri tarafından okula gelmeden önce yapılacağı belirtildi. Bu kararla birlikte, sorumluluk ailenin üzerine yıkılmak isteniyor. MEB son yaptığı açıklamada, hasta sayısında artış yaşanmasından kaynaklı okulların açılmasını hedefledikleri tarihe kadar bekleyip, duruma göre hareket edeceklerini ifade etti. Toplumun sağlığını düşünmek yerine, sermayenin çıkarlarını düşünen AKP iktidarı, salgın koşullarında okulların açılmasını planlamakla toplumun sağlığını tehlikeye atıyor. Ciddi önlemler alınmazsa okulların açılması ile birlikte hasta sayısında daha fazla artış yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

Sosyalizm deney

Sermaye devletinin resmi tarih kitaplarında ve okullarda verilen derslerde SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) hakkında çok az bilgi verilir ya da kötüleme yapılır. Koca bir tarih, yakın bir coğrafyada yaşananlar yok sayılır. Sovyetler toplumuna dair özellikle öne çıkarılan ise Stalin ya da yer yer Lenin hakkında yapılan çirkin propagandadır. Stalin, faşist Hitler ile yan yana anılır.

Türkiye'nin kuruluş yıllarında önemli destekleri de bulunan SSCB ve büyük deneyimi konusunda neden bu kadar bilgisiz kalındı ya da yanlış bir iki bilgi ile yetiniliyor? Çünkü sosyalizm, kapitalizmin bir alternatifi olarak egemen sömürücü sınıf olan burjuvazinin korkulu rüyasıdır. Bu yüzden de anti-komünizm propagandası kapitalistler için elzemdir. Komünist Manifesto'nun ilanından bu yana bu böyledir. Sosyalizmin temelsiz olmadığını, aksine bilimsel yönden gerçekleşebilir olduğunu ve ayrıca Lenin'in de dediği gibi 'proleter devrimler çağı açıldı' saptamasını SSCB deneyimi kanıtıyor. Her ne kadar 1989 yılında dağılmış olsa da.

Kapitalistlerin, Sovyetler toplumu üzerinden devrimi kişilere indirgeyerek Stalin ve Lenin şahsında kötülemeye devam etmeleri anlaşılırdır. Çünkü geri kalmış bir çarlık Rusya'sından uzay çağını başlatan ve insani değerleri daha da ileri götüren bir toplumsal yaşam üzerinden kötüleme yapmaları kimseyi ikna

edemezdi. Kişileri öne çıkarıp, koşullar gereği alınan bir takım zor kararlar, bağlamından kopartılarak kişileri öcü, gaddar olarak lanse etme yolunu tercih ediyorlar. Bunu belgesellerle, kitaplarla, filmlerle ve ellerinde ki çok yönlü araçlarla yapıyorlar.

SSCB deneyimini okuma ihtiyacı

Tarih okumalarını sıkıcı bulmak genel bir eğilim olsa da sıkıcı hale getiren sermaye devletidir. Sanki tarih Osmanlı İmparatorluğu'nun fetihleri, padişahların isimleri ve haremderinde, saraylarında sefahat içinde oldukları hikâyelerden oluşuyor. Burjuva devrimler bile güdük olarak anlatılıyor. Sosyalist devrimden ise tabi ki bahsedilmiyor. '1. Dünya savaşı döneminde Rusya'da yaşanan Bolşevik ihtilali sonucu Rusya savaştan çekildi.' İşte sadece bu cümle lise tarih kitaplarında koca sosyalist devrimin kendine yer bulmuş halidir. Bolşevikler kimlerdir, neyi savunurlar, bu nasıl bir devrim ki savaşın seyrini değiştirdi? Bu soruları soran kaç liseli vardır, merak edip araştıran? Ne yazık ki küçük bir oran ve bunun temel sorumlusu elbette kapitalistlerin kendi ideolojik eğitim sistemleri.

Sovyetlerin varlığı döneminde özellikle ABD, anti-komünizm propagandası için devasa bütçeler harcadı ve harcamaya devam ediyor. SSCB, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin karşısında etkili bir güçtü. Avrupa'daki ülkelere 'refah devleti' denmesinin

nedeni, Avrupa'da sosyalist devrimlerin yaşanabilme korkusu ile birtakım tavizlerin verilmesinden kaynaklanıyordu. Tabi işçi ve emekçilerin mücadeleleri de bu tavizlerin verilmesinde rol oynamıştı. Ancak SSCB dağıldıktan sonra tüm dünyayı saran neoliberal politikalar sonucu özelleştirilen sağlık ve eğitim gibi temel hizmet alanlarının, nasıl da büyük acılar yaşattığını hep beraber deneyimliyoruz. Özellikle pandemi süreci bütünü bu 'önce kâr' saçmalığının ne kadar da acımasız olduğunu gösterdi. Avrupa ülkeleri artık

Deneyimi olarak SSCB

'refah' değil, birer polis devletidir.

Sovyetler toplumunun yakaladığı gelişmişlik düzeyi halen daha aşılamadı. Bahsedilen tek başına teknolojik gelişmişlik değildir. Eklemek gerekir, geçen yüzyılda mevcut teknolojinin günümüzdeki niteliğe gelmesinde Sovyet bilim insanlarının da önemli katkıları vardır. Burada işaret edilen gelişmişlik toplumsal düzende, tek tek bireyler bazında varılan noktadır. Sosyalist bir düzende iktidarda olan sınıf, işçi sınıfıdır. İşçi emekçi cumhuriyeti, sosyalist cumhuriyet vardır. Bu da toplumun çoğunluğunun çıkarlarının gözetildiği anlamına gelir. Yani gerçek demokrasi vardır, işçi demokrasisi. Sovyet tarzı örgütlenme, tabandan yukarıya doğru örgütlenmedir. Böylece sosyalist cumhuriyette insanlar yönetime daha aktif bir katılım gösterebilme zemini kazanır. Günümüzdeki gibi siyasi partilerin nesnesi değil, kararlar alabilen özneleri olurlar. Üretim planlıdır ve toplumsal ihtiyaçlar gözetilir. Bir şahsın, ailesinin ya da bir şirketin çıkarları değil. Bir tekstil işçisi uzaya çıkmayı hayal edebilir ve bunu gerçekleştirebilir. Toplumsal yaşam içerisinde, kapitalizmde olduğu gibi insanlar arasında statü farkı, aşağılanma, değersiz görülme yoktur. Çalışan herkes değer görür ve yeteneğine göre mesleki tercihlerde bulunur, maaşa göre değil. Gelecek kaygısı yaşanmaz, sosyalist devlet güvence sağlar. Beceri kazanabilme ve toplum için hatta

daha ideal olanı tüm insanlığın, gezegenin faydası için çalışma bilinci oluşur. Hep daha iyisi için çaba harcanır. Bu aynı zamanda tarihsel bir misyonu yerine getirmek, büyük bir amacın parçası olmak anlamına da gelir. Sosyalizm, komünizme geçiş evresidir. Komünizm ise bilinçli yaşamın daha üst evresidir. Çünkü 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar' ilkesi geçerlidir. Devlet vb. olguların sönmüleneceği bir yaşam tarzıdır.

SSCB, henüz sosyalizm inşa evresinde iken birtakım hatalar sonrasında çözülmüş oldu. Ancak bu inşa süreci başladığı ilk andan itibaren onca saldırıya rağmen kapitalizmden farklı olarak sayısız ilklere ve başarılarla imza atmıştır. Özellikle günümüzde emperyalist metropollerin sağlık sistemi bakımından iflas ettikleri ortada iken, geçen yüzyılda SSCB sağlık politikalarının günümüz toplumlarının çok ilerisinde olduğu bir gerçekliktir. Çünkü sosyalizm kapitalizmin ilerisindedir. Ve 21. yy bu konuda geçen yüzyılın gerisinde kalmıştır.

Kapitalizmin yarattığı felaketlerin son bulması ancak sosyalist bir devrim ile mümkündür. Bu açıdan da özellikle SSCB deneyimi okumaları önem arz etmektedir. Devrim öncesi, süreci ve sonrası nasıl yaşanmıştır? Bu deneyimden çıkarılacak her türlü derse iyi çalışılmalıdır. Başka bir dünya mümkün iken halen acıların, sefaletin, geleceksizliğin neden ve nasıl devam edebildiğini sorgulamak gerekir.

H. Armoni

Kadın cinayetlerine karşı eylemli mücadeleyi büyütelim

Muğla'da Pınar Gültekin'in vahşi bir şekilde katledilmesinin ardından kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine karşı büyük bir tepki gelişti. İktidar sözcüleri ve sermaye gruplarının döktükleri timsah gözyaşlarını saymazsak, kadın örgütleri, dernekler ve işçiler başta olmak üzere çok sayıda insan bu katliama eylemlerle yanıt verdiler.

Pınar Gültekin'in vahşi bir şekilde katledilmiş olması, bu tepkiyi tetikleemekle birlikte, bu eylemlerin asıl olarak uzun dönemdir sistematik bir şekilde gerçekleşen kadın cinayetlerine dönük öfkenin birikimi olduğunu görmek gerekiyor. AKP iktidarının kadınları hedef alan gerici uygulamalarına karşı gelişen tepkiler, İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesine karşı ortaya çıkan duyarlılıkla birleşti. Bu nedenle eylemler, Pınar Gültekin'in katledilmesinin yanı sıra kadına yönelik şiddete ve böylesi katliamlara zemin hazırlayan AKP'nin izlediği politikalara yöneldi.

Pek çok kentte baskı ve teröre rağmen kitlesel bir şekilde gerçekleşen Kadın Platformu eylemleri ve özellikle Petrol İş, Genel İş ve Birleşik Metal İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerlerinde katliamı lanetleyen

ve aynı zamanda İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmasını isteyen eylemler, oldukça anlamlı bir yerde duruyor.

İstanbul Sözleşmesi'ne neden karşılar?

Siyasal bir kriz içinde olan kapitalist sistem baskı ve sömürü politikalarını her geçen gün artırırken, ikincil cins olarak görülen kadınlar da bunun sonuçlarını ağır bir şekilde yaşıyor. Dünya çapında gerici iktidarlar, tepki ve basınçların sonucu olarak imzalamak zorunda kaldıkları, kadınlar için şiddete karşı kısmi koruma sağlayan İstanbul Sözleşmesi'ni bugüne kadar uygulamadıkları gibi, bu sözleşmeden çekilme hazırlığı içine giriyorlar. Polonya'dan sonra Türkiye'de de çekilme tartışmaları sürüyor. Gerekçeler ise birbiriyle aynı. Polonya'daki Katolik Adalet ve Hukuk Partisi, "ideolojik unsurlar içerdiğini" ve "okullarda çocuklara toplumsal cinsiyetin öğretilmesini zorunlu kıldığı" için sözleşmeden çekilme kararı aldığını ilan etti. Türkiye'de ise dinci gerici AKP iktidarı, yasanın aileyi yıktığı ve eşcinselliği teşvik ettiği gerekçesiyle çekilmekten bahsediyor. Özetle, burjuva gerici iktidarlar, kadın düşmanlığında, cinsiyet eşitsizliğinde ortaklaşıyorlar.

Aynı zamanda büyük bir sıkışma yaşayan AKP

iktidarı, kendi gerici tabanını elinde tutmak amacıyla da kadına ve çocuklara dönük istismarı içeren yasaları hayata geçirme çabasını sürdürüyor.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye omuz verelim!

Kadın sorunu toplumsal bir sorundur ve kadınlara yönelik baskı ve eşitsizlik sömürü düzeni kapitalizmden beslenir. Kadına dönük şiddetin ortadan kalkması için, onu doğuran maddi-toplumsal koşulların, özel mülkiyet düzeninin ortadan kalması gerekir. Mücadelelerin ürünü olarak kazanılmış haklar ve bunların kâğıda dökülmüş hali olan yasalar, bu baskıyı ve eşitsizliği ortadan kaldırmaya yetmez. Kadınların haklarını ve korunmasını içeren başka yasalar gibi, İstanbul Sözleşmesi ve onun yasal dayanağı 6284 sayılı yasa, eşitsizliğe dayalı düzen hüküm sürdüğü sürece, kadınlara kalıcı olarak eşitlik ve özgürlük sağlayamaz ve şiddeti esaslı olarak ortadan kaldıramaz. Bu gerçeklik, mücadelenin ürünü olarak kazanılmış olan hakların ve bunların yansımaları olan yasaların önemini ise ortadan kaldırmaz. Tam tersine, sermaye düzeni ve onun günümüzdeki vurucu gücü olan AKP iktidarının bunları gasp etmeye dönük her hamlesine karşı mücadeleyi gerekli ve zorunlu kılar.

Zira İstanbul Sözleşmesi, yaşadığımız düzende kadınların cinsiyet eşitliğini talep etmekle birlikte, kadınlara dönük şiddet ve aile içi şiddet konusunda devletin yükümlülüklerini tanımlayan bir içeriğe sahip... Her ne kadar sözleşme ve buna dayalı olarak yürürlükte

olan 6284 sayılı yasa, uygulanmıyor olsa bile...

Bugün kadına yönelik şiddete ve İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesine karşı, kadın örgütlerinin çağrıları ile gerçekleşen eylemler sınırları olmasına rağmen, ilerici bir nitelik taşımaktadır ve çok yönlü olarak desteklemeyi ve güç vermeyi gerektirmektedir.

Kadın Platformları'nın çağrısıyla, Pınar Gültekin cinayetinin ardından İstanbul Sözleşmesi gündemiyle bağlantılı olarak bir dizi eylem gerçekleşmiş, forumlar düzenlenmiştir. Ayrıca, Kadın Platformları'nın AKP'nin İstanbul Sözleşmesi'ni gündeme alacağı ve 5 Ağustos'ta gerçekleşecek olan MYK toplantısına eş zamanlı olarak bir dizi kentte eylem çağrıları bulunmaktadır. Bu eylemlere sınıfsal bir duruşla katılmak, destek vermek, AKP'nin izlediği kadın düşmanı politikalara karşı mücadeleyi güçlendirmek açısından önem taşımaktadır.

Eylemleri güçlendirme boyutunun yanı sıra ve onunla bağlantılı olan bir diğer temel nokta ise, toplumun geniş kesimlerinde, özellikle sınıf kitlelerinde oluşan tepkiyi açığa çıkarmak, bu tepkiyi örgütlemek gerekmektedir. Özellikle de fabrikalarda ve havzalarda, kadın sorunu ve kadına yönelik şiddeti anti-kapitalist bir bakışla mücadele konusu olarak ele almak, işçi sınıfının bilincini geliştirmek açısından önem taşımaktadır.

Sendikal örgütlülüğe sahip olan sınırlı sayıdaki fabrikada kadın işçilerin, işyerinin dar iktisadi sorunlarının dışına çıkarak toplumsal bir sorun konusunda gerçekleştirdiği eylemler ve bunun yansımaları da olumlu bir örnek olarak fikir vermektedir.

ABD’de ve dünyada ırkçılık

ABD’nin Minnesota eyaletine bağlı Minneapolis şehrinde 25 Mayıs 2020 günü “Beyaz” polis (Derek Chauvin) Afro-Amerikan (Siyahi) kökenli George Floyd’un tam 8 dakika 46 saniye boyunca boğazına basarak ölümüne sebep oldu. Gerçekleşen cinayetin hemen ardından, George Floyd’un ölümüne ait bir video kaydının paylaşılması ile birlikte olay yerinde toplananların sayısı çığ gibi büyüdü ve tüm şehirde protestolar düzenlenmeye başladı. Protestolar, ABD polisinin azgınca saldırısından sonra giderek militanlaştı ve radikal bir kitle hareketine dönüştü. Kendiliğinden yaşanan bu patlama, başta Minnesota eyaleti olmak üzere ABD’nin onlarca eyaletinin yüzlerce şehrine yayıldı. Milyonlarca insanın katıldığı eylemler ABD tarihindeki en büyük kitle hareketlerinden birini de başlatmış oldu.

George Floyd eylemlerinin temel hareket noktası, ABD tarihinin başlangıç noktasına kadar uzanan ve Afro-Amerikalılara karşı uygulana gelen “ırkçılık” politikasıdır. Bu politikanın tarihsel arka planı, Avrupalı sömürgeci devletler tarafından, başta Afrika kıtası olmak üzere, sömürge devletlerden zorla köleleştirilip ABD’ye getirilen ve burada gelişen sanayi ve tarım alanlarında çalıştırılan siyahi kölelerin yarattığı toplumsal sınıf ilişkilerine dayanmaktadır. ABD de siyahilere karşı uygulanan ırkçılığın temelleri sömürgecilığe dayanmaktadır.

Irk, bir toplumun üyelerinin biyolojik ortaklıkları

üzerinden yapılandırılmış insan kategorisi olarak tanımlanmaktadır. Irklar ten rengi, yüz yapısı, saç dokusu ve vücut yapılarına dayanarak kategorize edilmektedir¹. Irkçılık dünyada var olagelmüş en büyük insanlık suçlarından biridir. Temelde insan doğasını aşağılayan “Üstün ırk veya Arı ırk” gibi genel tanımlamalar, dünyada yüz milyonlarca insanın doğrudan ölümüne sebep olmuştur. ABD’de siyahilerin yanı sıra Amerikan yerlilerine uygulanan soykırım, dünya çapında bilinen en büyük ırkçı-soykırımlardan biridir. Keza Yahudi Soykırımı (Holocaust) ve Çingene Soykırımı (Porajmos) en bilinen ırkçılık örnekleridir.

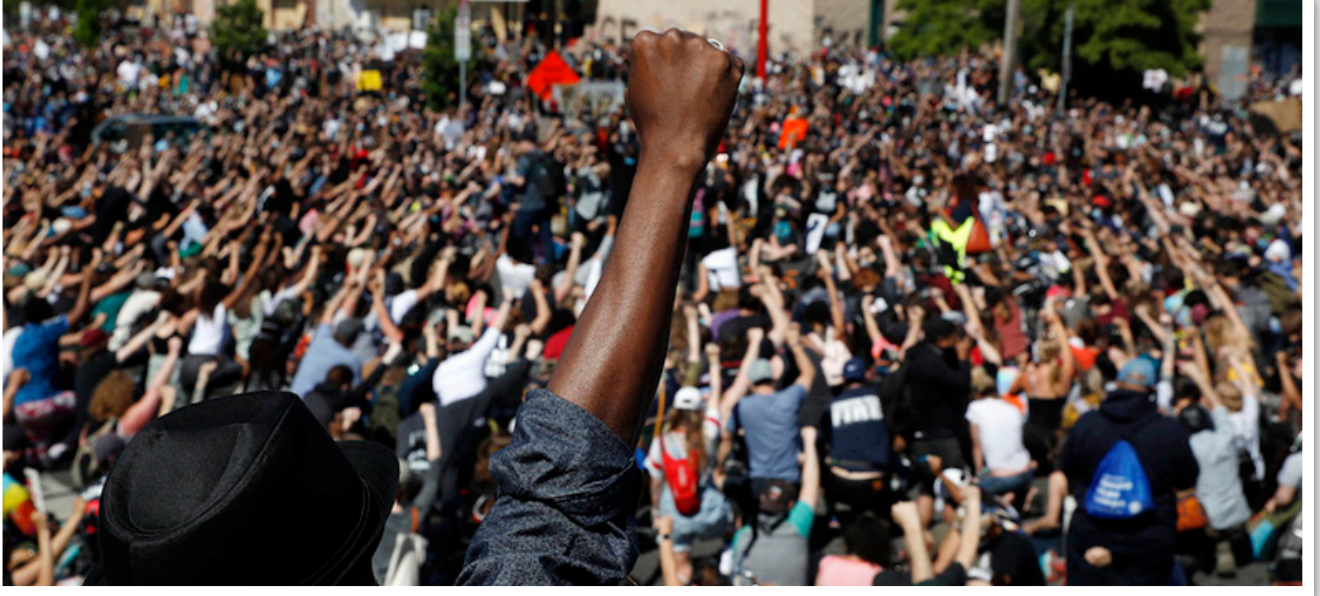
George Floyd, Black Lives Matter ve bazı Avrupa ülkelerindeki eylemler

Black Lives Matter, (Siyahilerin yaşamları da değerlidir) hareketi, yine ırkçılık yüzünden 2012 yılında polis tarafından öldürülen Trayvon Martin’in ölümünden sonra ortaya çıkmıştır. 2014 yılında ise “Ferguson Protestolarını” başlatan Michael Brown’un öldürülmesi olayından sonra *Black Lives Matter*, ülke çapında tanınır hale geldi.

George Floyd’un ölümünün ardından hem ABD’de hem de dünya çapında yaşanan protestolarda “Nefes alamıyorum” sloganının yanı sıra “Black Lives Matter- Siyahilerin de Yaşamı Değerlidir” sloganı geniş bir yer tuttu. Başta Fransa, İngiltere, Hollanda ve Almanya olmak üzere Avrupa’nın birçok ülkesinde

yaşanan eylemlerde de “Black Lives Matter” sloganı sıkça kullanıldı.

İngiltere’de yaşanan ırkçılık karşıtı eylemlerde, göstericiler sömürgeci dönemin putlarını da yıktı. Köle taciri “Edward Colston”un heykelinin göstericiler tarafından yıkılıp nehre atılmasının ardından, başka bir köle taciri olan Robert Milligan’ın Londra’daki heykeli ise vinç ile sökülerek kaldırıldı. Hintlilere “Hayvan” diyen Winston Churchill’in heykelinin üzerine ise “ırkçı” yazılarak protesto edildi. İrkçılık karşıtı eylemlerin İngiltere’deki yansıması, pandemiye rağmen oldukça güçlü bir etki yarattı. Fransa’da ise George Floyd anısına 8 dakika 46 saniyelik saygı duruşu yapılarak başlanan eylemlerde, George Floyd’a veda gösterileri düzenlendi.

Almanya’da ise “Black Lives Matter” şiarı altında birçok şehirde eylemler ve mitingler gerçekleşti. Revolutionärer Jugendbund’un (RJ - Avrupa DGB) Bielefeld’de örgütlediği eylem oldukça coşkulu geçti ve eylemde Malcom X’e atfen “İrkçılığın olmadığı bir kapitalizm yoktur” pankartı taşındı.

Eylemlilik süreci ve pandemi

Minnesota eyaletinde başlayan protestoların kısa süre içinde büyüyerek tüm ülkeye yayılmasının yarattığı toplumsal basınç, Amerikan sermaye devletine ve Donald Trump’a büyük bir korku saldı. Trump, başta Minnesota olmak üzere protestoların yoğun olduğu eyaletlere polisin yanı sıra ulusal muhafızları göndermesine, olayların şiddetle bastırılmasını emretmesine rağmen protestolar giderek yayıldı ve toplumsal bir zemin kazanarak sosyal patlamaya dönüştü.

26 Mayıs’ta başlayan ırkçılık karşıtı eylemlerin, zamanlama açısından Covid-19 pandemisinin ABD’de yoğun olarak yaşandığı bir dönemde başlamasına rağmen, protestocuların sayısı on milyonları buldu. Eylemler, kalkış noktası ırkçılık olsa da genel itibarı ile “işsizlik, yoksulluk, polis şiddeti” vb. gibi sosyal sorunlara karşı oluşan tepkinin de dışavurumudur.

Pandemi süreci Amerikan sağlık sisteminin çöküşünün ve yetersizliğinin de turnusolu oldu. Dünyanın en büyük ekonomisine sahip olan Amerikan sermayesinin pandemi karşısında aciz kalması, özelleştirilmiş sağlık sisteminin yetersizliği ve bu süreç içinde uygulanan yanlış politikalara olan toplumsal tepki, George Floyd eylemleri ile kendini gösterdi.

Militalaşan gençlik kitleleri

Kapitalizm tarih sahnesine çıktığı günden bugüne açlık, yoksulluk, gelir adaletsizliği, savaşlar, katliamlar, ırkçılık vb. sorunları döne döne yeniden üretmiştir. Kapitalizmin yarattığı ekonomik ve sosyal krizler emekçi sınıflarla birlikte en çok gençliği etkiliyor ve baskı altına alıyor. Gençliğin giderek yoksullaşması ve geleceğe dair beklentilerinin azalması, mevcut sisteme karşı bir tepkiye dönüşüyor. Biriken bu toplumsal tepki, koşullar oluştuğunda ise pratik eylemliliklere ve sosyal patlamalara yol açıyor.

İki yıl önce, dünya çapında gerçekleşen iklim grevlerinde de gençliğin rolü belirleyici oldu. Henüz 16 yaşında iken Greta Thunberg’in ön ayak olduğu “iklim için okul grevi” temalı iklim ve çevre eylemleri dünya çapında büyük yankı uyandırdı. Daha çok öğrencilerin katıldığı miting ve eylemler militan bir

çizgiden ziyade daha sakin ve pasif direnişler şeklinde gelişse de dünyada önemli bir etki yarattı. Greta Thunberg, Birleşmiş Milletler Meclisi'nde şirketleri ve politikacıları suçlayıcı konuşmasından sonra bazı çevreler tarafından hedef haline dahi getirildi.

İklim eylemlerinin yanı sıra, başta ABD olmak üzere Avrupa ve diğer ülkelerde yaşanan ırkçılık karşıtı eylemlerin motor gücü de gençlikti. Gençliğin bu eylemlerde militan şekilde yer almasının en önemli nedenlerden biri işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik gibi sosyal sorunların giderek ağırlaşmasıdır. Bu süreci gençlik açısından sadece ırkçılığa yönelik bir tepki olarak yorumlamak, eylemlerin sınıfsal boyutunu görmezden gelerek birikmiş öfkeyi "tekil bir olaya" bağlamak anlamına gelecektir. Bu bakış açısı, kapitalist düzene karşı birikmiş öfkenin sınıfsal boyutunu perdeler ve var olan ekonomik-sosyal krizi, işsizliği, geleceksizliği, toplumsal ve ahlâkî çöküntüyü kamufle eder.

Eylemlilik sürecinde mevcut düzenin sınırlarını zorlayıp, polisle çatışan, polis merkezini yakan, polis araçlarını ateşe veren, barikatların en önünde yaşanan gençliğin, giderek militanlaşması ve politize olması, mevcut sistem için de ciddi bir sorun haline gelmektedir. Her ne kadar proleter devrimci bir bakış açısından yoksun olsa da bu durum, egemen düzenin savunucularını oldukça rahatsız etmektedir. ABD'de yaşayan genç nüfusun mevcut politikalara ve sosyal sorunlara karşı belli bir bakış açısı kazanması ve açık bir şekilde sosyalizm savunusu yapmaya başlaması ise Amerikan burjuvazisini rahatsız etmeye başladı.

Örneğin, Amerikan medya tekellerinden *Fox News* bu olgudan hareketle "Çocuklarınızı sosyalizme nasıl hayır dedirtirsiniz" başlıklı bir yazı yayınladı. İlgili yazıda "sosyalizmin" tehlikelerinden dem vuruluyor ve ailelere "gençleri sosyalist fikirlerden koruma" görevi yükleniyordu.

Emperyalist kapitalist sistem dünyanın her yerinde savaşlar, buhranlar, adaletsizlikler, sömürü, sosyal ve ahlâkî çöküntü gibi sorunları döne döne insanlığın önüne getiriyor. Bu durum zaman zaman öngörülemez sosyal patlamalara, isyanlara, savaşlara ve iç savaşlara sebep oluyor. Kapitalizmin yarattığı bu sorunların en büyük yıkımını emekçi sınıflar sırtlanmak zorunda kalıyor. Örgütsüz ve bilinçsiz işçi sınıfı bu gibi sosyal patlamalarda sınıfsal bir güç olsa dahi bir önderlikten ve devrimci bakış açısından yoksun olduğu için mücadele bilinçli sınıfsal bir yön ve ivme kazanamıyor. Bu tür sosyal patlama ve eylemlilik sürecinde, işçi sınıfından ziyade ekonomik ve sosyal sorunları her geçen gün artan heterojen gençlik kitleleri ön plana çıkmaktadır. Gençliğin mevcut düzene karşı olan bu tepkisini kapitalizmin sınıfsal egemenliğine karşı yönlendirebilme gayreti içinde olup, mesafe alabildiğimiz sürece sonuç alıcı bir hata sokabiliriz. Bu da ancak proleter devrimci bir bakış ve eylem çizgisi izlemekle mümkün olur.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

1 - Irk ve Irkçılık üzerine - M. İmran

Esenyurt'tan bir Liselilerin Sesi okuru

Meslek liseleri eğitime paydos, üretime devam dedi!

Koronavirüs salgını tüm dünyada hızla yayılmaya devam ediyor. Sermaye devletleri ekonomilerini kurtarmak uğruna normalleşme görüntüleri vermeye çalışsa da gerçek yaşam tam aksini gösteriyor: Virüs bulaşıcılığını koruyor, hasta insan sayılarında düşüş yok, önümüzdeki günlerde tablonun iyileşeceğine dair bir gelişme de gözüküyor.

Çevrenin acımasızca yıkıma uğratılması, kapitalistlerin kârı uğruna doğaya yapılan müdahaleler, virüslerin anormal bir evrim geçirerek bu kadar ölümcülleşmesinin önünü açarken, yine paranın saltanatına

dayalı bu sistem, bilim ve tekniğin bu denli geliştiği 21. yy'da dahi yaşasanız bir hastanenin koridorunda nefes darlığından hayatınızı kaybedebileceğinizi gösterdi. Koruyucu/önleyici sağlık hizmeti bir yana, hastalıkları ilaç tüccarları için kârlı araçlar olarak gören bu sistem, salgın sürecinde toplumun maske ve dezenfektan gibi temel ihtiyaçlarını karşılamaktan da aciz kaldı. Her zaman olduğu gibi ucuza ürettirip pahalıya satmak onlar için en kârlı yoldu.

Ucuz hatta bedava işçilik denince ilk akla gelen ise meslek liseleri idi elbette. Tıpkı bir fabrika gibi seri

üretim yapan meslek liselerinde maske, dezenfektan, sağlık emekçileri için koruyucu ekipmanlar üretildi. Türkiye genelinde 50 meslek lisesinde ayda 2 milyon cerrahi ve N95 maske üretilirken 100 meslek lisesinde on binlerce ton dezenfektan ve kolonya üretildi. Maske ve dezenfektanla yetinmeyen MEB, maske dikme makinesi, solunum cihazı, tek kullanımlık çatal-bıçak üretimlerinin de başlayacağını ifade etti.

Topluma “alkış hak eden fedakârlık ve dayanışma örneği” diye sunulan, hatta MEB Bakan Yardımcısı Mahmut Özer tarafından “kara gün dostluğu” olarak tariflenen bu durum, azgın bir emek sömürsünden başka bir şey değil. Koronavirüs dünyaya yayılmaya başladıktan aylar sonra Türkiye’de görülmüşken bu süre zarfında hiçbir hazırlık yapmayan sermaye devleti, bu açığı meslek liseleri üzerinden kapatma yolunu tuttu.

Salgın sürecinde zorunlu olmayan (gıda, hijyen vb. dışındaki) işkollarında üretim tam gaz devam etti. Bu işkollarında çalışan işçiler göstermelik önlemlerle sokağa çıkma yasağı ilan edilen hafta sonlarında dahi çalıştırıldılar. Çünkü öncelik olarak görülen toplum sağlığı ve ihtiyaçları değil sermayenin kâr hırsıydı. Kapitalizmin planlamadan ve ihtiyaçlardan uzak üretim anlayışı bu süreçte de kendini gösterdi. Toplumun temel ihtiyacı haline gelen hijyen malzemeleri ve maskeler ise meslek liselilere ürettirildi. İşçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimi almayan öğretmen ve öğrenciler, gerekli tedbirlerin alınmadığı okul ortamında seri üretime geçti. Nitekim 10 Temmuz’da Mersin’deki Atatürk Endüstri Meslek Lisesi’nde dezenfektan üretimi esnasında meydana gelen patlamada iki kimya öğretmeni yaralanmış ve ağır yaralı olan Ramazan Şahin öğretmenimiz yaşamını yitirmişti.

Meslek liseleri, sermaye ve devleti için sömürü merkezlerinden farksız!

Bu süreçte meslek liselerindeki üretim “toplum ihtiyaçlarının karşılanması”, “zor durumda fedakârca çalışkanlık” diye sunulsa da asıl gerçek sermayeyi zora sokmamak uğruna meslek liselileri canları pahasına çalıştırmaktır. Emek ve meslek örgütlerinin sürecin başından beri yaptığı çağrı zorunlu olmayan işkollarında

üretimin durması, tüm işçilerin ücretli izne çıkarılması; zorunlu işkollarında ise tedbirlerin en üst düzeyde alınması idi. Ancak tam aksine, tüm işkollarında üretim dayatması devam etti. İstanbul, Kocaeli, İzmir, Bursa gibi sanayi kentleri virüsün merkezleri haline geldi, fabrikalarda vaka sayıları yüzleri buldu. Sermaye başına buyruk üretimine devam ederken okulların kapalı olduğu bir dönem olmasına rağmen meslek liseliler olarak, ucuz hatta bedava işçiler olarak maske ve dezenfektan üretimine sürüldük.

Mesleki ve teknik eğitimin temel amacı, bireylere toplumun ihtiyaçları çerçevesinde belli mesleklerin gerektirdiği bilgi ve yetenekleri kazandırmak olmalıyken, kapitalist sistemde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda piyasanın “ara eleman” ihtiyacını karşılamak oluyor. Kafa emeği ile kol emeği birbirinden giderek ayrıştırılıyor, meslek liseliler sadece önündeki makineyi kullanmayı bilen robotlar olarak yetiştiriliyor. Sömürü lise sıralarında başlıyor, döner sermaye uygulaması ile okul müdürleri patronlara, öğretmenler usta başlarına, biz öğrenciler ise işçilere dönüşüyoruz. Piyasa şartlarına uygun iş alınıyor, üretime geçiliyor ve gerisi okul idarecilerinin insafına bırakılıyor. Staj dönemi ise sömürünün katmerlendiği bir süreç olarak işliyor, fabrikadaki üretimde temel bir yer tutmamıza rağmen eşit işe eşit ücret alamıyoruz. Özellikle son yıllarda hız kazanan meslek liselerinin özel sektöre devri adımları, okul-işletme iş birlikleri, “1 gün eğitim, 4 gün iş” tartışmaları bu alanı peyderpey sermayenin denetimine ve inisiyatifine bırakmak istediklerini gösteriyor. Dolayısıyla bu sistemde meslek liselerindeki üretim, eğitim sürecinin bir parçası olarak değil bedava emek sömürsü olarak işliyor.

Meslek liseliler olarak, bizleri bedava işçiler olarak gören bu düzene karşı yan yana gelmek ve temel taleplerimiz etrafında örgütlenmek zorundayız.

Meslek liseliler üzerinden sürdürülen sömürüye son!

Eşit işe eşit ücret!

Her türlü angarya ve alan dışı çalıştırmaya son!

Gebze’den bir Liselilerin Sesi okuru

FİLM TANITIMI

Parazit

Güney Koreli yönetmen ve senarist Bong Jo-on-ho'nun Parazit filmi, ilk önce Cannes'da Altın Palmiye kazandı. Ardından, Oscar ödül töreninde aday olduğu altı kategoriden en iyi uluslararası film ve en iyi yönetmen Oscar'larını kazandı.

Film ayrıca Altın Küre En İyi Yabancı Dilde Film Ödülü'nü de kazandı. BAFTA ödüllerinde de En İyi Yabancı Dilde Film ve En İyi Özgün Senaryo dallarında ödüle layık görüldü.

Bol ödüllü Parazit filmi bir kurgu yapım olsa da Seul'de, Banjiha adı verilen bodrum katında yaşayan emekçi ailelerinden birini anlatıyor.

Filmde açık bir dayanışma örneği yok. Ama sınırlı da olsa bir dayanışma beklentisi var.

Önce evin oğlu arkadaşının İngilizce dersi verdiği burjuva bir ailenin kızına ders vermeye başlar. Sahte üniversite diplomasıyla bu işe girer. Ardından kız kardeşi zenginlerin oturduğu evin küçük çocuğuyla ilgilenmek üzere, kendini olmadığı bir şekilde uzman olarak tanıtıp işe başlar.

İki kardeş çeşitli düzenbazlıklar yaparak şoförü ve ev işlerinde çalışan kadını işten attırır. Yerlerine başka kimliklerle anne ve babasını işe aldırır. Çöküntü giderek derinleşir.

İşten atılmasına neden olduğunu bilmeyen eski ev işçisi kadın, patronlar evden gittiği gün eve gelir.

Kendisi gibi emekçi olan kadından, unuttuğu bir şeyi alabilmek için eve girmesine izin vermesi için yardım ister. Kadın unuttuğunu alıp çıkacak diye izin verir. Tedirgindir çünkü ailecek o evdedirler. Kadın eve girip çıkacakken eşi ve çocukları saklanacaktır.

Eski ev işçisi kadın bir şey unuttuğu için değil, kocası mutfağın altındaki kilerde yaşamaktadır, onun için gelmiştir. Yeni ev işçisi kadından kocasına yemek getirmesi için dayanışma ister. Yeni ev işçisi kadın dayanışma bir yana düzenbazlıkla işten attığı kadını ahlaksızlıkla suçlar.

Kapitalizmde dayanışma yoksa parazitleşme kaçınılmazdır

Yeri geldiğinde basit bir dayanışma, işçi ve emekçileri iş bulmak için birbirleri ile rekabet etmekten, birbirini ezmekten kurtarır. Dayanışma olmadığında ise iş için rekabet hâkim olur. Rekabet parazitleşmeyi dayatır.

Kapitalizmde işçi ve emekçiler için geçerli iki durum söz konusudur: Ya dayanışarak ve örgütlenerek hakları için mücadele etmek, ya da sırf yaşamak için parazitleşmeye bile razı olmak.

H. Ortakçı

(kizilbayrak45.net'ten alınmıştır.)

5G nedir ve bazı düşünceler

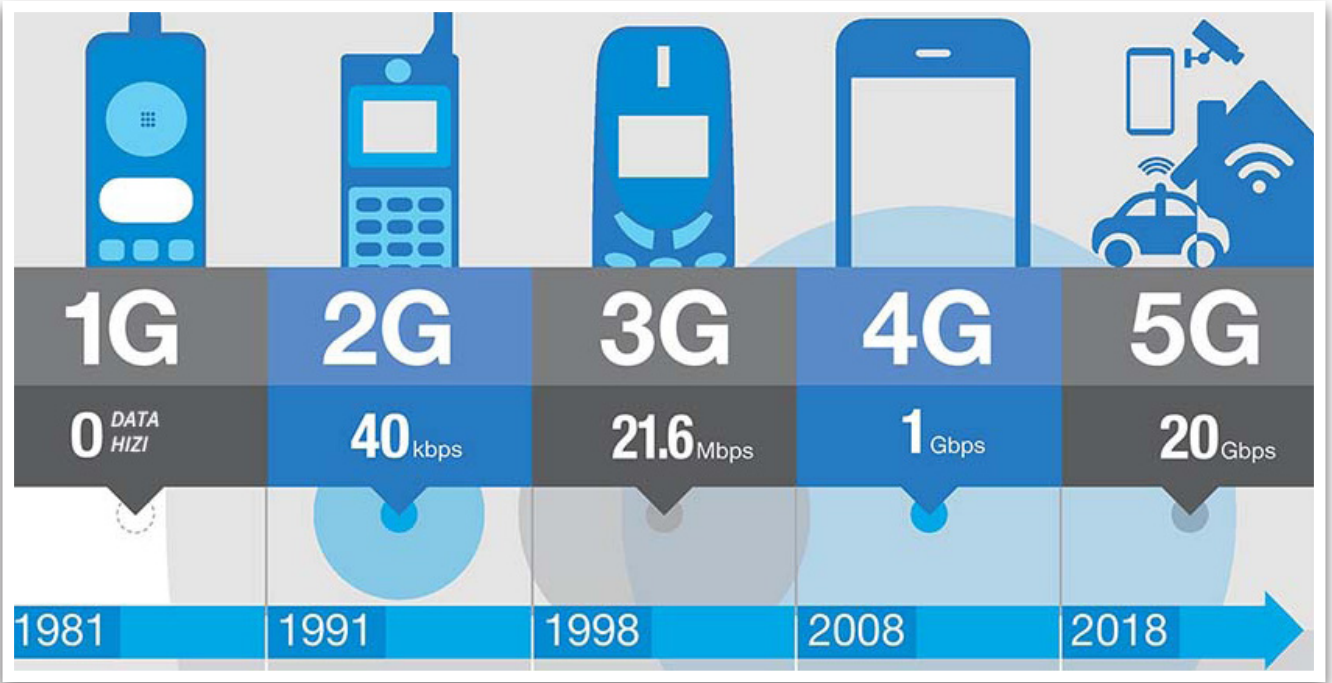
5G (5th generation), beşinci nesil mobil iletişim hizmetidir. İlk nesil 1982’de hizmete başlamıştı ve sadece mobil telefon hizmeti vardı, 1992 yılında ise 2G ticarileşti ve mesajlaşma özelliği de geldi. 3G sistemleri 2001 yılında hizmete girdi. Veri paylaşımı ve daha hızlı iletişim başladı. 2012’de kullanılmaya başlanan 4G ile uçtan uca IP metodu ile veri iletimi mobil internet teknolojisine çevrildi. Görüntülü iletişim sağlandı. Türkiye’de 4.5G deniliyor hızından kaynaklı, ama pratikte hiçte öyle değil. 5. Nesil’den beklenti ise tüm bunların yanı sıra nesnelere arası iletişim hizmeti de sunacak olması. Yani IoT (Internet of Things), Nesnelerin İnterneti. Akıllı evler, arabalar. Gün geçtikçe çevremizde bulunan çoğu nesnenin önüne ‘akıllı’ ön eki getiriliyor çünkü internete bağlanabiliyor. Ancak henüz belirli bölgeler ile sınırlı.

5G teknolojisi ile yüksek iletişim hızı (teoride beklenti 1Gbps ile 10 Gbps arası, 4G’den yaklaşık 1000 kat hızlı), düşük gecikme süreleri ve geniş iletişim bandı sağlanacağı yönünde açıklamalar var. Geçen

sene şubat ayında İspanya’nın Barcelona kentinde 5G bağlantısı ile uzaktan cerrahi bir operasyon gerçekleştirilmişti. Doktorun monitör üzerinden takip ederek yönlendirdiği ameliyatta, gelen görüntülerde sadece 0.01 saniyelik gecikmenin yaşandığı kaydedildi. Aslında neredeyse eş zaman demek çok da yanlış olmaz. Böyle bir bağlantı çoğu insanda 5G teknolojisine yönelik olumlu düşünceleri artırdı. Peki, böylesi bir hız heyecanlandırıyor olsa da bu bağlantının sağlanabilmesi için nasıl bir altyapı gerekli ve ne gibi zararlı sonuçlar ortaya çıkabilir?

Yeni standartlar olarak belirlenen özellikler, yüksek frekans ve yüksek bant genişliği. Yüksek frekanslı elektromanyetik dalgalar (VHF), çevresel faktörlerden daha fazla etkilendiği ve kısa mesafelerde etkili olabildiği için günümüz baz istasyonlarından farklı niteliklerde baz istasyonları gerekiyor. Daha fazla baz istasyonu ihtiyacından söz ediliyor ve yaklaşık olarak 150-200 metrede bir baz istasyonu ya da güçlendirici anten yerleştirilmesi planlanıyor.

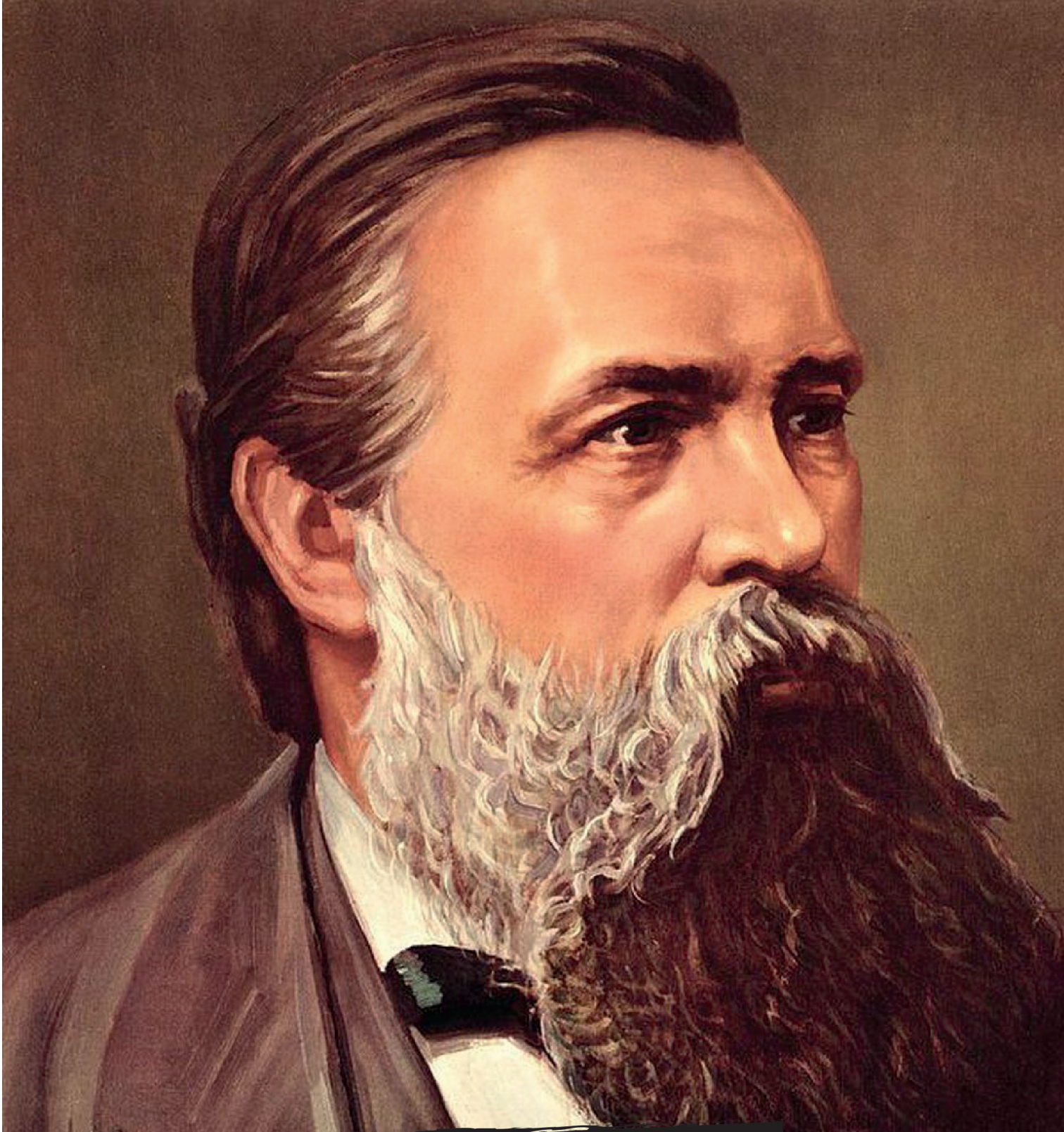
Elbette elektromanyetik dalgaların yaratacağı kirliliğin insanlara ve hayvanlara vereceği zarar da aynı oranda artacaktır. Uluslararası EMF (Elektromanyetik alan) Bilim İnsanları Kurulu'nda görevli 240'ı aşkın araştırmacı ciddi tehlikelerin olacağını savunuyor. İngiltere'de Kanser Araştırma Merkezi (CRUK) 90'lı yıllardan 2016'ya kadar cep telefonu kullanımının %500 oranında arttığını ve beyin tümörü vakalarının da yüzde 34 artış gösterdiğini açıkladı. Aynı zamanda Alzheimer, panik atak, depresyon ve kaygı bozuklukları gibi hastalıklarda da anormal derecede artışlar yaşanabileceği yönünde uyarılar var.

Diğer yandan 5G'nin sunacağı iletişim olanağı ile IoT dışında, Endüstri 4.0 uygulamalarının yaygınlaşması için gerekli altyapı sağlanmış olacak. Drone, yapay zekâ, robotik, AR/VR (Artırılmış gerçeklik ve sanal gerçeklik) gibi pek çok teknoloji, önümüzdeki on yıllar içinde 5G ile birlikte hayatımızın bir parçası haline gelecek. 5G'yi savunan ve pazarlayacak olan firmaların öne çıkardığı başlıklar kabaca bu şekilde. Teknoloji girişimcilerinin yıldızı parlayacağı yönünde propagandalar da mevcut. Ancak tekellerin hâkim olduğu bir dünyada bu tarz girişimlerin kaçı kendi adına başarılı olabilir? Emperyalist kapitalist sistemde teknolojiye hayranlık yaratıldığı kadar bağıllık da sağlanıyor. Dev şirketler mevcut ve pazarlara hükmediyorlar.

ABD ile Çin arasında süregiden ticaret savaşlarında ABD'nin Huawei'e baskılar yaptığını biliyoruz. Çünkü Huawei, 5G teknolojisine altyapı kurma açısından

diğer tüm firmalardan açık ara öndedir. Hatta ABD geçen sene İngiltere'ye Huawei'nin 5G iletişim ağını ülkelere sokmamaları yönünde uyarılarda bulunmuştu. Asıl kaygısı ise küresel güç dengelerinde eski yerini rahatça koruyamayacak olmasıdır. Karşılıklı ambargolar uygulanmasının gerisinde de bu vardır. Emperyalistler kendi düzenlerinde kendi çıkarları doğrultusunda çatışabilirler. İş askeri müdahale konusuna gelirse işte o zaman işçi ve emekçilerin bu amaçlar uğruna yapılan savaşlarda taraf olup, ölüme gidecek olmaları asıl tartışılacak nokta olmalıdır. Google gibi şirketlerin Tik Tok uygulamasını satın alıp almamasını değil, bu teknoloji devlerinin hem bizim sağlığımızı tehlikeye atıyor olmalarını hem de izlenme, gözetlenme konusunda ne kadar ileriye gidebileceklerini tartışmak daha yararlı olacaktır.

Henüz sosyalist bir dünyada yaşamadığımız için teknolojinin gelişmişliği, hiç de gerçek anlamda insanlığın ve gezegenin faydasına kullanılmıyor. Öyle olsaydı, pandemi sürecinde sağlık sistemlerinin iflas etmesine olanak olmazdı. 5G'nin önümüzdeki yıllarda yaygınlaşacak olması hesaplanıyor. Daha da fazla radyasyon ile yaşamaya adapte olacağız gibi görünüyor. Teknolojilerin gerçekten de yarar sağlayacak tarzda kullanılmaları için, tekelleri iktidarlarından indirmek şarttır. Yoksa tezatlıklar yaşanmaya devam edecektir. Gelişmişliğe oranla açlık ve yoksulluğun devam ediyor oluşu gibi.

DÜNYA SARSILIYOR!

FRIEDRICH ENGELS YAŞIYOR!

POLİS ŞİDDETİNE VE

IRKÇILIĞA KARŞI

GENÇLİK AYAKTAY!